

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-177/2023-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Turudića, univ.spec.crim., predsjednika vijeća, te dr.sc. Tanje Pavelin i Tomislava Juriše, članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Nikoline Srpak, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog J. B., zbog kaznenog djela iz članka 246. stavak 2. u vezi stavka 1. Kaznenog zakona i drugih („Narodne novine“ br: 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21. i 114/22. – dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Splitu od 13. veljače 2023. broj K-5/19., u sjednici održanoj 27. rujna 2023., u prisutnost javnom dijelu sjednice branitelja optuženika, odvjetnika J. M.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba optuženog J. B. kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom oglašen je krivim optuženi J. B. zbog kaznenog djela zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavak 2. u vezi stavka 1. KZ/11. činjenično i pravno opisanog u izreci, za koje mu je, uz primjenu odredaba o ublažavanju kazne, utvrđena kazna zatvora u trajanju od osam mjeseci, te zbog kaznenog djela krivotvorenja službene isprave iz članka 312. stavak 2. u vezi stavka 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ br: 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. – odluka Ustavnog suda, 105/04., 84/05., 71/06., 110/07., 152/08. i 57/11. – dalje: KZ/97.) također opisanog u izreci za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od pet mjeseci pa je, temeljem članka 51. stavak 1. i 2. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine nakon čega mu je, temeljem članka 56. KZ/11., izrečena uvjetna osuda i određeno da se jedinstvena kazna zatvora neće izvršiti ako on u vremenu provjeravanja od dvije godine po pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

2. Na temelju članka 158. st. 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. – pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda, 143/12, 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22.- dalje: ZKP/08.)

dužan je optuženi J. B. na ime imovinskopravnog zahtjeva isplatiti određeni novčani iznos oštećenicima M. V. i Š. P., i to oštećeniku M. V. novčani iznos od 72.848,95 eura (548.880,41 kuna), a oštećeniku Š. P. iznos od 92.493,74 eura (696.894,08 kuna), dok su u preostalom dijelu imovinskopravnog zahtjeva oštećenici upućeni u parnicu.

3. Na temelju članka 62. stavak 1. i 63. KZ/11., a po posebnoj obvezi, dužan je optuženi J. B. uplatiti oštećeniku M. V. novčani iznos od 72.848,95 eura (548.880,41 kuna), a oštećeniku Š. P. iznos od 92.493,74 eura (696.894,08 kuna) u roku od 1 (jedne) godine po pravomoćnosti ove presude, a ukoliko ne postupi po posebnoj obvezi uvjetna presuda može se opozvati.

4. Na temelju članka 148. stavak 1. u vezi sa člankom 145. stavak 2. točke 1. i 6. ZKP/08. dužan je optuženi J. B. na ime troškova postupka platiti ukupan iznos od 6.094,63 eura (45.920,00 kuna), od čega iznos od 4.103,79 eura (30.920,00 kuna) predstavlja troškove vještačenja, a iznos od 1.990,84 eura (15.000,00 kuna) predstavlja paušalnu svotu.

5. Protiv te presude optuženik podnosi osobnu žalbu i zasebne žalbe po dva branitelja, odvjetniku D. P. i J. M., koje su zbog istovjetnosti žalbenih prigovora razmatrane kao jedinstvena žalba.

6. Optuženik se žali po svojim braniteljima dr. sc. D. P. iz O. društva P. i partneri d.o.o., te po branitelju J. M., odvjetniku u S., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kaznenoj sankciji, troškovima kaznenog postupka i imovinskopravnom zahtjevu, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženik oslobodi od optužbe, a podredno da se ta presuda u cijelosti ili djelomično ukine i vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje odnosno da mu se primjeni uvjetna osuda s manjom jedinstvenom kaznom zatvora i kraćim vremenom provjeravanja, bez dodatnih posebnih obveza i da se oštećenike s imovinskopravnim zahtjevom uputi na parnicu, a u osobnoj žalbi s prijedlogom da ga se oslobodi optužbe.

7. Odgovor na žalbu nije podnesen.

8. Prije održavanja sjednice vijeća spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske sukladno članku 474. stavak 1. ZKP/08.

9. Sukladno traženju u žalbi, o sjednici drugostupanjskog vijeća uredno su obaviješteni optuženik, njegovi branitelji i zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske. Sjednici drugostupanjskog vijeća nazočio je branitelj optuženika, odvjetnik J. M., koji je izložio navode žalbe, dok optuženik, ostali branitelji kao i zamjenik Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, iako su uredno obaviješteni, nisu pristupili pa je sjednica održana u njihovoj odsutnosti, sukladno članku 475. stavak 3. ZKP/08.

10. Žalba optuženika nije osnovana.

11. Suprotno tvrdnji žalbe, nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. jer izreka presude nije proturječna razlozima presude niti su razlozi sadržani u presudi u znatnoj mjeri proturječni tako da se presuda ne bi mogla ispitati, već obrazloženje pobijane presude sadrži jasne i dostatne razloge o svim odlučnim činjenicama pri čemu žalitelj, osim paušalnih navoda, ne obrazlaže detaljnije u čemu bi se ove povrede sastojale. Naime, u ovom dijelu žalbe se suštinski osporavaju činjenična utvrđenja suda vezano uz kazneno djelo krivotvorenja isprave te se ističe da oštećenici nemaju nikakvih daljnjih potraživanja nakon razdruživanja s ostalim članovima društva P. p. d.d. što ne ukazuje niti na jednu od bitnih povreda odredaba kaznenog postupka na koje se uvodno žalba poziva.

11.1. Također, nisu osnovani prigovori žalbe da je odbijanjem dokaznih prijedloga obrane da se ispituju svjedoci iz "Priloga A" te provede "novo vještačenje" povrijeđeno optuženikovo pravo na pravično suđenje jer je prvostupanjski sud na zapisniku s rasprave, kao i u obrazloženju presude, naveo razloge za takvu odluku. Stoga ovi prigovori žalbe mogu biti od utjecaja samo pri razmatranju žalbenog osnova nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Isto tako, nije povrijeđeno konfrontacijsko pravo optuženika kada je, prilikom neposrednog ispitivanja svjedoka, njima prezentirano što su izjavili tijekom istrage jer sukladno odredbi članka 426. ZKP/08. svjedoku se mogu predočavati prijašnji iskazi dani kako tijekom dokazne radnje tako i ranije rasprave, a prema potrebi, može se reproducirati snimka njegova prijašnjeg iskaza ili dijela tog iskaza, odnosno pročitati njegov prijašnji iskaz ili dio tog iskaza.

11.2. Neosnovano žalitelj upire da prvostupanjski sud nije mogao pročitati iskaz privilegiranog svjedoka koji nije bio pozvan na tu raspravu sadržajno upirući da se presuda temelji na nezakonitom dokazu. Međutim, nakon izmjene članka 285. stavak 3. ZKP/08. iz 2013. ("Narodne novine" broj 145/2013.) na način da će se privilegirani svjedoci upozoriti da će se njihov iskaz, ako odluče svjedočiti, bez obzira na njihovu kasniju odluku, moći koristiti kao dokaz u daljnjem dijelu postupka, okolnost nepozivanja svjedoka sama za sebe nema više za posljedicu nezakonitosti takvog dokaza.

11.3. Neosnovano žalitelj upire i na povredu "prava na pravičan postupak, pravo na neovisnost i nepristranost suca te pravo na primjenu načela kontradiktornosti" obrazlažući isto novčanim kažnjavanjem branitelja zbog neodazivanja optuženika na pozive suda, te činjenicom da su "Županijska državna odvjetnica i suci koji su vodili ovaj kazneni postupak bili izrazito neprijateljski rastrojeni", međutim, evidentno se radi o nezadovoljstvu optuženika odlukom prvostupanjskog suda pri čemu se najvećim dijelom žalbenih navoda sadržajno osporava rješenje o novčanom kažnjavanju branitelja što nije predmet razmatranja ovog postupka. Isto tako promašeno sada žalbom tvrdi optuženik da mu je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje jer su djelomično u postupku sudjelovale "nekadašnje kolege" pri čemu ne navodi o kojim sudionicima postupka se radi niti u ovom stadiju postupka može isticati eventualne razloge za otklon koje prethodno citirane primjedbe nije iznosio tijekom prvostupanjskog postupka.

11.4. Stoga, dakle, nisu počinjenje bitne povrede iz članka 468. stavak 1., 2. i 3. ZKP/08. na koje žalitelj ukazuje, a niti ispitivanjem prvostupanjske presude po

službenoj dužnosti u smislu članka 476. stavak 1. točka 1. ZKP/08. nisu utvrđene povrede na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

11.5. Nadalje, nije u pravu žalitelj kada pobija činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda vezano za iznos nepripadne materijalne koristi koju je optuženik, kao jedan od vlasnika poslovnih udjela društva P.p. d.o.o., stekao na štetu druga dva udjeličara, oštećenih M. V. i Š.P. te da nije počinio kazneno djelo krivotvorenja isprava jer je bio jedina osoba koja je ovlaštena za zastupanje dok nitko nije "sporio" valjanost bilo koje isprave.

12. U odnosu na žalbene navode koji se odnose na isplatu dobiti sukladno preuzetim rizicima što propisuje Društveni ugovor o osnivanju društva s ograničenom odgovornošću P. p. d.o.o. u članku 22. stavak 2., te da je optuženik bio jedini koji je preuzeo cjelokupan rizik poslovanja društva, a što potvrđuje i svjedokinja Z. B., valja istaknuti da je relevantnost te okolnosti u odnosu na kaznenopravnu odgovornost optuženika obrazložena rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ 423/2016-7 od 14. veljače 2019. kojim je u ovom postupku ukinuta prvostupanjska presuda od 22. siječnja 2016. i predmet je upućen sudu prvog stupnja na ponovno suđenje i odluku nakon čega je donesena sada pobijana presuda. Tako je navedeno da, iako nije sporno da su svi članovi društva imali pravo na podjelu dobiti razmjerno unesenim ulozima i prihvaćenim rizicima jer tako proizlazi iz članka 22. Društvenog ugovora o osnivanju, s obzirom na jednaku visinu udjela u temeljenom kapitalu društva za po 1/4, očito je i da se dobit trebala dijeliti u istom omjeru, a eventualni rizici koje je optuženik kao predsjednik skupštine i direktor društva preuzeo na sebe mogli su dovesti do drugačijeg omjera raspodjele dobiti samo ako je to društvenim ugovorom izričito propisano, što ovdje nesporno nije slučaj. Stoga, prigovori žalbe s osnova povećanog rizika optuženika, a time i prava na veći udio u dobiti, nisu osnovani.

13. Istom odlukom odgovoreno je i na ponovljene žalbene navode da su se članovi društva "konačno i trajno razdružili u materijalnom, financijskom i svakom drugom pogledu" nakon čega su izjavili da iz osnova ovog prijenosa nemaju nikakvih potraživanja čime je na oštećenike prenesen ekvivalent knjigovodstvene dobiti u najvrednijim dobrima kojima je društvo raspolagalo. Naime, nije sporno da sredstva primljena kod prijenosa poslovnih udjela (razdruživanja) imaju različit osnov potraživanja od prava na isplatu dobiti, što je prvostupanjski ispravno utvrdio i obrazložio, pri čemu je postupio sukladno uputi iz drugostupanjskog ukidnog rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: I KŽ-423/2016. i cijenio značaj ugovora o preuzimanju duga od 30. prosinca 2010. kojim se optuženik obvezuje podmiriti osobno dugovanje oštećenom M. V. prema trgovačkom društvu u iznosu od 133.014,45 kn i upravo za taj iznos i umanjio iznos štete odnosno protupravne imovinske koristi.

14. Nadalje, optuženik žalbom pojašnjava da su udjeličari društva solidarno "žrtvovali" potrošenu gotovinu društva (blagajnički minus) kroz iskazanu dobit, a da se Š. P. iskazivao u predlaganju financijskih transakcija i izračunavanja dobiti, dok su M. V. i Ž. P. preuzimali novac od optuženika, isplaćivali "na crno" i odrađivali poslove za P. p. d.o.o. Međutim, tim žalbenim navodima optuženik je kontradiktoran sam sebi jer prvo navodi da je cjelokupno poslovanje, a onda i rizik poslovanja bio na njemu, a što da potvrđuju svjedoci M. O. i Z. B., a zatim navodi da se radilo o dogovoru

udjeličara da se nastalo dugovanje računovodstveno sravni kroz prebijanje s dobiti i točnom podjelom zadatka vezano uz zatvaranje blagajničkih zaduženja i nastoji to potkrijepiti tek u ponovljenom postupku predlaganjem čitanja evidencije isplata "na crno" s USB sticka.

14. 1. Potonje, suprotno navodima optuženika, ne potvrđuju ispitani svjedoci pa su tako djelatnice društva iskazivale uopćeno i naglašavale da je sve odluke donosio optuženik pri čemu o samoj dobiti nisu imale saznanja. Tako svjedokinja P. opisuje jednu situaciju kako je predala novac oštećenom P., točnije kako mu je predala zapečaćenu omotnicu i kako nije vidjela što se u omotnici nalazi, ali kako je pod prstima osjetila da se radi o novcu kako i da se u početku u tvrtci plaćalo i gotovinom, ali kako toga više nema pri čemu je važno napomenuti da društvo posluje od 2003. Svjedokinja O. je navela kako je utvrdila da je kao stanje blagajne prikazan veliki novčani iznos, a kojeg novca faktički nije bilo, pa se blagajnički minus kroz poslovne knjige riješio tako da je prikazana isplata dobiti, te kako je do takvog načina rješavanja ovog slučaja došlo u dogovoru s optuženikom J. B. koji je u tom smislu pripremao odgovarajuće odluke. Svjedokinja Z. B. je navela da je trgovačko društvo P. p. d.o.o. S. imalo dobit u svom poslovanju i donošene su odluke o preraspodijeli dobiti, i to razmjerno visini udjela i preuzetom riziku, time da je optuženi B. jedini snosio rizik u poslovanju tvrtke. Svjedok P., jedan od udjeličara, je naveo da je optuženik davao novčane iznose njemu, ali i oštećenima V. i P., ali ne zna točan iznos pri čemu je njemu dao oko 300.000,00 kuna. Osim toga, oštećenici su izjavili kako su financijsku dokumentaciju našli na internetskim stranicama trgovačkog suda iz kojih je proizlazilo kako je optuženi J. B. svu ostvarenu dobit od vremena osnivanja trgovačkog društva do razdruživanja isplatio sebi, a radilo se o iznosu od preko 3.000.000,00 kuna, kao i da je optuženi B. pisao odluke o raspodjeli dobiti kao predsjednik skupštine, a u kojima je stajalo da se donosi odluka o raspodjeli dobiti udjeličarima u jednakim iznosima, te su detaljno specificirani iznose koji su im navodno isplaćeni.

14. 2. Dakle, niti iz jednog personalnog dokaza, suprotno navodima žalitelja, ne proizlazi da je dug blagajne u visini neisplaćene dobiti oštećenima nastao u vezi s troškovima poslovanja društva, a koji troškovi se, zbog specifične prirode posla na terenu, nisu mogli odgovarajuće knjižiti kao što ne proizlazi niti dogovor udjeličara o "žrtvovanju" dobiti za zatvaranje duga, a niti da su upravo oštećenici plaćali "na crno" za potrebe društva i tako generirali blagajničko zaduženje zbog čega se radilo se o računovodstvenoj, a ne stvarnoj dobiti.

15. Nadalje, neosnovano optuženik pobija provedena vještačenja smatrajući da je bilo potrebno provesti "supervještačenje" jer da u nalazima postoje proturječja, čime upire da je činjenično stanje nepotpuno i posljedično pogrešno utvrđeno. Okolnost koja se u tom kontekstu ističe odnosi se na uračunavanje iznosa koji su oštećenima isplaćivani iz sredstava društva, a o čemu nedvojbeno ne postoje objektivni dokazi, pa je isključiva ovlast raspravnog suda, na temelju neposrednog ispitivanja svjedoka koji o tome imaju saznanja, ocijeniti vjerodostojnost tih dokaza te potom utvrditi o kojim iznosima se radi. Stoga, bez postojanja relevantne knjigovodstveno-računovodstvene dokumentacije odnosno isprava na temelju kojih vještaci izrađuju stručan i objektivan nalaz i mišljenje, vještaci nisu ovlašteni niti je njihov zadatak iznositi mišljenje temeljeno na personalnim dokazima u dijelu u kojem svjedoci različito iskazuju o tome koliki iznosi iz sredstava društva su eventualno isplaćivani

oštećenicima. Suprotno žalbenim navodima, ispravno prvostupanjski sud prvo iznosi analizu i ocjenu vjerodostojnosti svjedoka, a nakon toga, nakon utvrđenja o kojem iznosu se radi, umanjuje protupravno stečenu korist na onaj iznos koji smatra dokazanim. Slijedom navedenog, iako se točno žalbom ističe da samo na temelju nalaza i mišljenja vještaka nije moguće utvrditi u kojem iznosu je optuženik stekao protupravnu imovinsku korist, neosnovano se žalbom upire da je posljedično tome činjenično stanje pogrešno odnosno nepotpuno utvrđeno jer je prvostupanjski sud, povezujući nalaze vještaka s iskazima svjedoka i obranom optuženika, utvrdio visinu protupravno stečene imovinske koristi za što je dao dostatne, uvjerljive i logične razloge koje u cijelosti prihvaća drugostupanjski sud pri čemu je ispravno prvostupanjski sud utvrđenja da su oštećenicima u stanovitoj mjeri isplaćivana sredstva tvrtke za privatne potrebe, cijenio u kontekstu njihovih prava na isplatu dobiti na način da je optuženik nanio štetu članovima društva s osnove neisplaćene dobiti koju ispravno umanjuje primitkom koristi po drugom osnovu koji bi imao značaj akontacije dobiti, a kako je to detaljno specificirano u pobijanoj presudi.

16. Isto tako, neosnovano žalitelj smatra da u odnosu na kazneno djelo krivotvorenja službene isprave nije izveden niti jedan dokaz jer sam optuženik priznaje da je u financijskim izvješćima neistino navedeno da je dobit raspodijeljena i isplaćena svim članovima društva navođenjem točnih iznosa, o čemu suglasno iskazuju i oštećenici, a daljnje objašnjenje optuženika da je to suštinski istinito jer su oštećenici primali "akontaciju dobiti" s raznih osnova ne utječe na neistinitost sadržaja i to da je udjeličarima isplaćena dobit u točno navedenim iznosima.

17. Slijedom svega iznijetog nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

18. Nadalje, neosnovano žalitelj upire da je pobijanom presudom ostvarena povreda kaznenog zakona navodima da ne postoji pravni kontinuitet između kaznenog djela iz članka 337. stavak 4. KZ/97. i članka 246. stavak 2. KZ/11., koju tvrdnju ne obrazlaže, a u odnosu na kazneno djelo iz članka 312. stavak 2. KZ/97. da obilježje ovog kaznenog djela ne proizlazi iz niti jednog vještačenja u spisu jer niti jedan vještak nije doveo u pitanje tehničku ispravnost poslovne dokumentacije koju je potpisivao optuženik. Ovo posebno iz razloga jer i optuženik priznaje da su navodi financijskih izvješća i bilješki uz ta izvješća o tome da je članovima društva isplaćena dobit u tamo navedenim gotovinskim iznosima, neistinitog sadržaja.

19. Obrazlažući postojanje pravnog kontinuiteta primjenom u ovom slučaju novog, blažeg KZ/11. po optuženika, prvostupanjski sud je opširno dao sve razloge zbog kojih je na učin djela primijenjena odredba članka 246 stavak 2. u vezi stavka 1. KZ/11., umjesto odredbe članka 337. stavak 4. KZ/97., pa se radi nepotrebnog ponavljanja, žalitelj upućuje na obrazloženje prvostupanjske presude.

20. Nadalje, u odnosu na kazneno djelo krivotvorenja isprava, povredu zakona optuženik ističe kao tzv. posrednu povredu smatrajući da je trebalo utvrditi da nije optuženik počinio kazneno djelo iz članka 312. stavak 2. KZ/97., čime ne ukazuje na povredu zakona iz članka 469. ZKP/08., već optuženik tvrdi da je sud na temelju onog činjeničnog stanja koje po stavu žalbe proizlazi iz provedenih dokaza, a ne onog koje je utvrdio prvostupanjski sud, trebao donijeti drugačiju odluku. Podredno, ističe se žalitelju da je optuženik priznao da su navodi financijskih izvješća i bilješki

uz ta izvješća o tome da je članovima društva isplaćena dobit u tamo navedenim gotovinskim iznosima, neistinitog sadržaja pa je "tehnička ispravnost" isprava je potpuno irelevantna za utvrđivanje postojanja objektivnih obilježja ovog kaznenog djela.

21. Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog povrede kaznenog zakona, a ispitivanjem pobijane presude na temelju članka 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08. nije utvrđeno niti da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

22. Neosnovana je žalba optuženika i zbog odluke o kazni.

23. Pravilno je prvostupanjski sud olakotnim cijenio raniju neosuđivanost optuženika, obiteljske prilike i to da je oženjen i otac troje djece, njegovo zdravstveno stanje, odlikovanje za sudjelovanje u Domovinskom ratu, te protek vremena od počinjenja kaznenog djela do donošenja presude dok otegotnih okolnosti nije utvrdio. Isto tako, ispravno je prvostupanjski sud imao na umu da je u ovom postupku optuženi B. osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 godine, nakon čega mu je na temelju članka 56. KZ/11. izrečena uvjetna osuda s rokom provjeravanja u trajanju od 2 godine, a na koju presudu se nije žalio državni odvjetnik već je ukinuta prihvaćanjem žalbe optuženika, pa u ponovljenom postupku sud nije mogao optuženika osuditi na veću kaznu zbog zabrane *reformatio in peius*.

23.1. Dakle, određujući vrstu i mjeru kazne koju će primijeniti, prvostupanjski sud je pravilno uzeo u obzir sve okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja te je, uzimajući u obzir sve olakotne okolnosti, pravilno odmjerio optuženiku kaznu zatvora u trajanju od osam mjeseci za kazneno djelo zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. KZ/11., ublažavajući kaznu ispod zakonskog minimuma, te za kazneno djelo krivotvorenja službene isprave kaznu zatvora u trajanju od pet mjeseci te ga potom osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. No, istodobno je pravilno prvostupanjski sud zaključio da je optuženiku, uvažavajući sve olakotne okolnosti, primjereno i opravdano izreći uvjetnu osudu s rokom provjeravanja od dvije godine.

23.2. Stoga neosnovano optuženik osporava visinu kazne, ponavljajući olakotne okolnosti koje je cijenio prvostupanjski sud očito upirući da ih je prvostupanjski sud podcijenio iako ih je u odnosu na kazneno djelo iz članka 246. stavak 2. KZ/11. cijenio kao osobito olakotne u svojoj ukupnosti na temelju čega je i ublažena kazna ispod posebnog zakonskog minimuma za to djelo.

23.3. Suprotno tim žalbenim navodima, po ocjeni ovog suda, i pojedinačne i jedinstvena kazna pravilno su odmjerene, a pravilno je izrečena i uvjetna osuda jer svrha kažnjavanja može biti ostvarena i bez izricanja kazne bezuvjetnog zatvora. Osuda na blažu kaznu zatvora koju predlaže optuženik ne bi bila razmjerna utvrđenim okolnostima djela i osobi optuženika. Upravo izrečena kazna sadrži i dostatnu moralnu osudu za štetu koju je optuženik počinjenjem djela prouzročio i dostatnu društvenu osudu za počinjeno djelo te će jačati povjerenje građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava.

24. Isto tako, neosnovan je paušalan, ničim argumentiran žalbeni prigovor kojim se pobija odluka o imovinskopravnom zahtjevu jer da "podaci kaznenog postupka nisu

dali pouzdanu osnovu ni za potpuno ni za djelomično presuđenje" jer je prvostupanjski sud na temelju ispravno utvrđenih činjenica, pravilno i na zakonu osnovano utvrdio da je oštećeni M. V. oštećen za novčani iznos od 72.848,95 eura (548.880,41 kuna), a potom s pravom naložio optuženiku da isplati te novčane iznose oštećenima M. V. i Š. P. primjenjujući, na temelju članka 62. stavak 1. i 63. KZ/11., posebnu obvezu optuženiku da u roku od 1 godine po pravomoćnosti ove presude isplati naprijed navedene iznose, a ukoliko ne postupi po posebnoj obvezi uvjetna presuda može se opozvati.

24.1. Neosnovano optuženik pobija presudu suda prvog stupnja i glede određenih troškova kaznenog postupka koje je dužan nadoknaditi, pobliže specificiranih u izreci pobijane presude. Naime, optuženik prima mirovinu u visini oko 9.000,00 kuna, vlasnik je stana, kuće i zemljišta pa je ocjena i drugostupanjskog suda da je imovinsko stanje optuženika takvo da je u mogućnosti u cijelosti naknaditi troškove kaznenog postupka.

25. Stoga, budući da ne postoje razlozi zbog kojih žalitelj pobija prvostupanjsku presudu te kako pri ispitivanju pobijane presude nisu nađene niti povrede iz članka 476. stavka 1. ZKP/08., na što drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, to je trebalo, na temelju članka 482. ZKP/08. žalbu optuženika odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu, kako je i odlučeno u izreci.

U Zagrebu, 27. rujna 2023.

Predsjednik vijeća:

Ivan Turudić, univ.spec.crim., v.r.